

I

De e-mail van Jays vrouw was het glasheldere bewijs dat wonderen bestaan. Hij had niet gedacht dat ze ooit nog op vriendschappelijke toon met hem zou communiceren, ook al werd hun kind verscheurd door hun strijd om de voogdij. Terwijl hij aan zijn bureau haar brief zat te lezen, viel zijn mond open. De beleefde toonzetting en haar verzoek het advies van zijn advocaat in de wind te slaan en bij haar langs te komen om te praten, overvielen hem.

Hoop bloeide op waar die eerst danig was verwelkt. Hij liet alles uit zijn handen vallen en mailde meteen terug:

Ik kom eraan. Ga nu weg.

Ja, het was een wonder. Annalee had al bijna een jaar lang geen woord meer met hem gewisseld. Elk bezoek aan hun zoon werd geregeld door hun advocaten. Hij had uitgekeken naar een mogelijkheid om onder vier ogen met haar te kunnen praten en haar duidelijk te kunnen maken wat hem zorgen baarde als zij de volledige voogdij zou krijgen. Om het weekend en woensdagavond voor hem – een lot dat de meeste vaders bij

deze rechter trof – was echt niet genoeg. Hij had haar eraan willen herinneren hoezeer het kind zijn vader nodig had. Haar eraan willen herinneren dat kinderen wier vaders uit hun leven waren gerukt, vaak met leegten opgroeiden die ze probeerden te vullen met zelfdestructieve keuzes. Hij had aan haar gevoelens als volwassene en als ouder willen appelleren om het gekibbel achterwege te laten en het welzijn van Jackson voorop te stellen.

En nu lag daar een uitnodiging om precies dat te komen doen.

Het zou geen gemakkelijk gesprek worden. Hij zou zijn bitterheid over haar reeks affaires en de invloed die sommigen van haar vriendjes op zijn vijf jaar oude zoon hadden, opzij moeten zetten. Hij zou op zijn tenen moeten lopen om haar niet te irriteren.

Onderweg realiseerde hij zich dat hij bijna geen benzine meer had. Waarom had hij vanochtend niet getankt? Hij stopte bij een benzinestation en gooide er snel voor tien dollar iets in, en reed vervolgens door naar haar woonwijk.

Hij draaide haar straat in en vroeg zich af of Jackson al uit school zou zijn. Als dat het geval was, zou hij op Jay af komen rennen, luidkeels ‘paaaap!’ roepend. Of zat hij nog op de naschoolse opvang? Annalee werkte meestal tot zeven of acht uur ’s avonds thuis als telefonische helpservice voor een softwarebedrijf. Ze moest vaak nog laat werken, aangezien ze beschikbaar was voor klanten aan de west- en de oostkust van het land. Die lange uren waren de voornaamste reden waarom Jay had geprobeerd ook de voogdij voor doordeweekse dagen te krijgen. Het was helemaal niet nodig dat Jackson twaalf of dertien uur per dag met een oppas door zou moeten brengen als hij een deel van die tijd bij zijn eigen vader zou kunnen zijn.

Jay nam gas terug terwijl hij door zijn oude straat reed. Het waren allemaal vrijstaande huizen met veel groen ertussen. Hij herinnerde zich nog de dag dat ze op hun huis hadden ingete-

kend. Ze waren giechelig van de opwinding geweest en hadden er een tent neergezet en daar de nacht doorgebracht.

Het leek zo lang geleden... vroeger, toen ze nog verliefd waren.

Daarna kwam Jackson en de vreugden en de vermoedheid van het ouderschap, gevolgd door de periode waarin het huis werd gebouwd en de stress de romantiek verdreef. Annalee wilde meer dan ze zich konden veroorloven, waardoor de kosten bij elke beslissing verder waren opgelopen. Ze botsten steeds vaker. Tegen de tijd dat ze hun nieuwe huis konden betrekken, was hun liefde niet meer dan lauwwarm. Het was waarschijnlijk rond die tijd dat ze voor het eerst vreemdging.

Maar het had geen zin daar nu over na te denken. Hij kwam langs de bomen die hun huis scheidde van dat van de burens. Toen hij de bocht omging, kwam zijn oude huis in zicht.

Voor het huis stond een witte pick-up langs de stoep geparkeerd. Annalees laatste verovering reed in een zilvergrijze Jaguar, maar volgens haar Facebook-account waren ze weken geleden uit elkaar gegaan. Voor zover Jay wist, was ze nu weer vrijgezel. Dus wie had ze op bezoek terwijl ze toch wist dat hij langskwam?

Net toen Jay de oprit op rolde, zwaaide de voordeur open. Jay trok de handrem aan en zag hoe er een clown naar buiten kwam. Jay viel bijna van zijn stoel. Een *clown*?

De man had een pruik op met een 'kaal hoofd' met rode krullen aan de zijkant, en droeg een soort rode hansop met gele, witte en groene stippen. Zijn gezicht was geschminkt als een clown en het was dus moeilijk te zien of hij lachte of dat dat alleen maar zo leek door de enorme rood gestifte lippen. Hij zwaaide met een gehandschoende hand naar Jay terwijl hij naar de pick-up liep, met zijn grote gele schoenen floppend over het gazon.

Jay zwaaide terug. Misschien wilde Annalee een clown huren voor Jacksons verjaardag volgende maand? Maar dat leek hem

helemaal niks voor haar – ze gaf zelden geld uit aan een ander.

Was dit een nieuwe Annalee?

Hij stapte uit zijn auto en liep naar de voordeur. Een jaar geleden zou hij zijn eigen sleutel hebben gebruikt om binnen te komen, maar ze had hem duidelijk gemaakt dat hij niet meer zomaar binnen kon vallen alsof hij nog deel uitmaakte van het gezin, ook al stond zijn naam nog boven de deurbel. Hij klopte op de deur, belde aan. De galm van de bel zong opdringerig en irritant boven de wind uit. Hij had die bel altijd al vreselijk gevonden, maar zij had haar poot stijf gehouden.

Ze reageerde niet en daarom klopte hij nog maar eens. Was dit een grap? Had ze hem hierheen gelokt om vervolgens al zijn hoop weer de grond in te boren?

Hij pakte zijn mobieltje en belde haar, maar kreeg direct haar voicemail. Wat nu?

Misschien was ze achter en hoorde de bel niet? Hij overwoog weer weg te gaan en het maar aan haar wispelturigheid toe te schrijven, maar dit was te belangrijk. Ze moesten met elkaar praten.

Hij pakte zijn voordeursleutel, deed de deur open en hoopte maar dat ze hierdoor niet een woede-uitbarsting zou krijgen.

Hij deed een stap naar binnen. ‘Annalee!’ riep hij. ‘Ik ben het! Waar ben je?’

Geen antwoord. De woonkamer was onberispelijk, net zoals haar ontwerper-vriend hem had achtergelaten. Ze kwam er alleen om te stoffen. Hij liep door naar haar werkkamer. ‘Annalee?’

Nog steeds niets. Haar computer stond aan, de bonte cirkels van de screensaver dansten over het scherm. De telefoon op haar bureau ging over... een keer... twee keer... drie keer. Waar kon ze toch zijn?

Toen hoorde hij water lopen... boven. Was ze aan het douchen?

Typisch iets voor haar. Hem hiernaartoe lokken en dan van

gedachten veranderen. Met hem spelen alsof hij een of andere onnozelaar was. ‘Annalee!’

Nog steeds geen antwoord. Hij begon nu boos te worden; hij stormde naar boven en wierp een blik door de openstaande deur van haar slaapkamer, de kamer waar ze jaren samen hadden geslapen. Het bed was netjes opgemaakt, zoals altijd. Ook Jacksons kamer lag er keurig bij. Zijn zoon was er niet. Jay liep naar de badkamer. Hij kon water horen lopen en klopte op de deur.

‘Annalee! Ik ben hier, wil je nou praten of niet?’

Niets. ‘Annalee!’ riep hij, en bonkte wat harder. ‘Geef nou antwoord!’

Onder de deur door baande een stroompje water zich een weg. Wat was hier aan de hand? Was ze daar binnen, met een overlopend bad?

Plotseling werd hij door angst bevangen. Hier klopte iets helemaal niet. Hij bonkte nog eens, en toen er nog steeds geen antwoord kwam, deed hij een stap naar achteren en trapte de deur in, met zijn voet net onder de deurknop.

Het hout versplinterde en hij trapte nog eens, en nog eens, en uiteindelijk zwaaide de deur open.

Daar lag ze.

Zijn vrouw... volledig aangekleed en bewegingloos in bad... roze water stroomde over de rand...

Een paar eindeloze seconden lang stond hij daar, verstijfd, starend naar het tafereel, niet in staat er wijs uit te worden. Toen schudde de realiteit hem wakker.

‘Annalee!’ Hij rende naar het bad en draaide de kraan dicht, schoof zijn armen onder haar bovenlijf en benen en tilde haar uit het bad, het water klotste langs de zijkant.

Ze was helemaal aangekleed, had zelfs schoenen aan, maar haar witte bloes was gescheurd en bevlekt...

Met afgrijzen realiseerde hij zich dat de bloes niet gescheurd was. Het gat in de stof brandde een wond in haar borst. Met

bonkend hart legde hij haar op de drijfmatte vloer en probeerde haar te reanimeren. ‘Annalee! Wakker worden! Alstublieft, God... laat haar niet doodgaan!’ Haar lichaam was slap en haar gezicht grauw, de lippen bleek. Haar ogen waren geloken. Leeg.

Jay graaide met natte handen naar zijn telefoon, maar kon die niet vinden. De andere zak... hij haalde hem tevoorschijn en belde het alarmnummer.

Een vrouwenstem antwoordde: ‘112-wat kan ik voor u doen?’

‘Mijn vrouw... ik denk dat ze dood is...’

‘U denkt dat uw vrouw dood is?’ herhaalde ze zijn woorden. ‘Meneer, wat is er met haar aan de hand?’

‘Ze lag in bad... neergeschoten, denk ik... ze ademt niet meer.’

‘U denkt dat ze is neergeschoten?’

Waarom herhaalde dat mens steeds wat hij zei? ‘Ja... ik weet het niet... het lijkt op een schotwond... stuur alstublieft een ambulance!’ Hij gaf haar het adres.

‘Hij is onderweg, meneer. Blijft u aan de lijn. Kunt u reanimeren?’

Hij probeerde na te denken. Borstcompressie... ‘Ja... ik denk het wel.’

‘Meneer, kunt u een polsslag vinden?’

Hij liet de telefoon bijna vallen terwijl hij de ader in haar nek probeerde te voelen, biddend dat er een polsslag zou zijn.

Niets.

‘Nee! Ik voel niets. U moet opschieten!’

‘Meneer, u moet nu de muis van uw hand op het borstbeen leggen en die vervolgens met uw andere hand indrukken.’

Met trillende vingers legde hij de telefoon op de wastafel. Maar die wond dan? Hij vouwde zijn handen ernaast, over haar hart, en begon te pompen. Hij bad dat het weer zou gaan kloppen. Het gat zat rechts van het midden... misschien was het langs het hart gegaan? Als de ambulance maar op tijd kwam...

‘Meneer, reageert ze?’ De stem klonk ver weg. Hij stak zijn hand uit en zette zijn mobiel op speaker.

‘Nee, nog niet,’ antwoordde hij buiten adem. ‘Wanneer komen ze nou?’

‘Nog heel even, meneer. Is de voordeur open?’

Hij probeerde weer na te denken. ‘Ja, ik heb de deur openge-
laten. Zeg hen dat we boven zijn.’ Hij bleef ondertussen op haar
borstbeen drukken, haar lichaam schokte heen en weer onder
zijn gewicht. Maar er veranderde niets. Zweet drupte in zijn
ogen.

‘Ze reageert niet!’

‘U zei dat ze in bad zat?’

‘Ja, met haar kleren aan,’ bracht hij moeizaam uit. ‘Door-
weekt.’

‘Meneer, gewoon doorgaan.’

‘Ja.’ Hij bleef maar drukken, bijna wanhopig, maar er gebeur-
de niets. Jackson... zijn moeder.

Dit had hij niet gewild. Ondanks al hun geruzie was er iets in
hem wat nog altijd van haar hield.

‘Annalee, alsjeblieft!’ riep hij. ‘Wakker worden! Jackson heeft
je nodig!’

Maar ze bewoog niet.

Hij hoorde de sirene dichterbij komen – een luid, jankend
geluid dat voor hun huis stilhield. Ze konden haar nog redden.
Ze zouden haar zuurstof geven, bloed, defibrilleren, haar terug-
halen.

Hij hoorde de voordeur verder opengaan, het roffelen van
voeten op de trap. ‘Ik ben hier!’ riep hij, ‘in de badkamer!’

In de deuropening verschenen twee brandweermannen.
‘Nee!’ riep hij wanhopig, ‘ik vroeg om een ambulance, niet om
de brandweer!’

Ze bleven staan terwijl achter hen een verpleger binnen-
stormde en naast Annalee knielde. ‘Meneer, ga nu maar opzij en
laat het aan mij over,’ zei hij.

‘Alstublieft... ik heb haar gereanimeerd... ze reageert niet.’ Jay schoof achteruit terwijl de man haar onderzocht. ‘U moet haar terughalen. We hebben een zoontje.’

‘Schotwond!’ riep de man naar iemand.

De brandweermannen trokken Jay uit de badkamer, de gang in. Daar merkte hij pas dat zijn broekspijpen en schoenen nat waren. De mouwen van zijn overhemd waren doorweekt en roze.

Op de trap stond de politie al op hem te wachten. Ze stelden zichzelf voor als agenten Shelton en Blake. ‘Meneer, weet u wie haar heeft neergeschoten?’

Hij wilde net ontkennend het hoofd schudden, toen hij zich opeens de clown herinnerde. ‘Er was... een vent toen ik hier aankwam. Hij liep net de voordeur uit, hij was als clown verkleed.’

De wenkbrauwen van een van de twee agent schoten omhoog. ‘Een clown?’

‘Ja. Grote rode krullenpruik, zijn gezicht helemaal beschilderd. Hij stapte in een witte pick-up en reed in oostelijke richting.’

‘Hebt u het nummerbord gezien?’

‘Nee, het kwam niet in me op erop te letten. Ik wist niet dat er iets mis was.’

De agent die Shelton heette, keek hem met een schuin hoofd aan. ‘Dus als ik het goed begrijp, zegt u dat een clown uw vrouw heeft neergeschoten?’

‘Ik weet niet of hij haar heeft neergeschoten, ik zeg alleen dat ik hem zag.’

Shelton wisselde een snelle blik met zijn collega. ‘Een clown.’

‘Ja.’

Ze geloofden hem niet. Hij keek naar de deur van de badkamer. ‘Er liep water onder de deur door, de deur zat dicht. Ik heb hem open getrapt.’

Iemand in de buurt van de badkamer riep iets naar hen. ‘Shelton, je moet dit zien.’

Shelton liet hen alleen en liep naar de man bij de badkamer. Jay keek met ingehouden adem toe. Hij hoorde het woord ‘wapen’ en Shelton liep nu de badkamer in.

Enige tijd later kwam hij weer naar buiten. ‘Maak foto’s, leg vast hoe we het gevonden hebben. Ik bel moordzaken.’

‘Moordzaken?’ vroeg Jay. ‘Nee... nee, u moet het blijven proberen!’

Shelton keek Jay met een kille blik aan en liep op hem af. ‘Meneer Cramer, bezit u een pistool?’

Jay probeerde zijn gedachten op een rijtje te krijgen. Een pistool? ‘Nee... eh, ik bedoel, ja, ik had er een. Ik heb hem hier bij Annalee gelaten toen ik verhuisde.’

‘Wat voor soort pistool?’

‘Een 38 mm... Ik heb een vergunning, hoor. Volgens mij bewaarde ze hem in haar nachtkastje.’

De mannen wisselden een blik.

‘Zijn ze nog met haar bezig? Proberen ze het nog?’ Hij had de woorden nog maar net uitgesproken of hij zag de eerste ambulancebroeder de badkamer uit komen, niet langer gehaast.

‘Komt het goed met haar?’ vroeg Jay, met tranen in zijn ogen.

De man schudde zijn hoofd. ‘Nee meneer, het spijt me.’

Jay dook naar voren, de agenten grepen hem beet en trokken hem achteruit. ‘Nee, ze kan niet dood zijn. We hebben een zontje van vijf! Hij mag zijn moeder niet verliezen!’

Maar op hun gezicht las hij dat het te laat was. Ze konden niets meer voor haar doen.

2

Cathy Cramer kon niet wachten tot er geschorst ging worden. Ze had al vier uur op een houten bank doorgebracht met enkel een pauze van tien minuten terwijl ze toekeek hoe de moordzaak zich voor haar ogen ontvouwde. Haar botten deden pijn van het stilzitten – en zij was pas 32. De oudere verslaggever naast haar kon het waarschijnlijk nauwelijks uithouden. Elke keer als hij zijn benen over elkaar sloeg, kon ze zijn botten horen kraken. Zodra er even geschorst werd, rende hij naar het toilet alsof een van zijn nieren zich anders nog los zou maken van zijn lijf om het zelf op een draffe te zetten.

De mooie, jonge verdachte toonde geen enkele emotie, zelfs niet na drie weken onder het kritische oog van de halve wereld. Elke dag waren haar haren opgestoken in dezelfde strenge knot. Ze was waarschijnlijk blij met elke minuut die ze niet in haar cel hoefde door te brengen, hoewel Cathy, als dit soort beschuldigingen haar om de oren vlogen, zich liever ergens heel ver weg zou verstoppen.

De aangeklaagde kindermoordenaar was zonder enige twijfel schuldig. Dat moest de jury toch ook zien. Haar eigen lezers van haar blog *Nieuwsgierig Aagje* twijfelden er tenminste niet

aan, al waren die natuurlijk afhankelijk van hoe Cathy's blog en de rest van de media de getuigenissen beoordeelden.

De zaak die hier in Cathy's thuisbasis Panama City, Florida, werd behandeld, had ervoor gezorgd dat het aantal lezers van haar blog de afgelopen maanden was verdubbeld, en dat had haar een aantal stevige adverteerders opgeleverd. Haar achtergrond als jurist, haar scherpe intuïtie bij dit soort gevallen na haar eigen ervaringen met moordzaken, en de moed waarmee ze zei waar het op stond, zorgden ervoor dat haar fans bleven terugkomen.

Als mensen ooit stopten met elkaar te vermoorden, zou ze waarschijnlijk geen werk meer hebben. Maar dan kon ze altijd nog overstappen op het ontmaskeren van broodje-aapverhalen of het aan de kaak stellen van witteboordencriminaliteit, of desnoods noodgedwongen als advocaat aan de slag gaan. Maar zolang psychopaten geen geweten hadden, droeg zij graag haar steentje bij aan de strijd voor de slachtoffers en het publiekelijk ontleden van misdaden.

Eindelijk schorste de rechter de zitting tot de volgende ochtend. Terwijl de jury naar buiten werd geleid, liet Cathy haar blik rusten op het gezicht van de verdachte. Sara Chesneys emotionele façade smolt weg en ze glimlachte en knipoogde naar haar advocaat.

Perfect. Cathy hoopte dat niemand anders het had gezien. Max, de verslaggever naast haar, was verdiept in zijn aantekeningen. De tv-camera's waren al uit. De andere rechtbankverslaggevers op de tweede rij leken vooral de gezichten van de juryleden te bestuderen. Misschien was Cathy de enige die het had gezien. Zo niet, dan kon ze ten minste de eerste zijn die ervan berichtte. Ze zou er vanmiddag nog over schrijven. Wat kon het te betekenen hebben? Dat Sara het idee had dat de verdediging succes had geboekt met hun suggestieve opmerkingen? Dat er iets speelde tussen haar en haar advocaat?

Of was het gewoon zo dat de aangeklaagde opgelucht was

bevrijd te zijn van de spiedende blik van rechter, jury en camera?

Sara werd geboeid en naar buiten geleid, haar pastelkleurige bloes gekreukter dan hij vanochtend was. Cathy vroeg zich af of de vrouw ooit eerder in haar leven zo'n keurig ding had gedragen. De foto's van voor de dood van haar nichtje ver-raadden dat ze de voorkeur gaf aan outfits die heel wat ont-hullender waren en minimaal een maat te klein. Met deze oma-look hield ze niemand voor de gek.

Nadat ook de rechter de zaal verlaten had, baande Max zich een weg door de menigte, op weg naar het toilet. Cathy liep snel naar buiten om haar aantekeningen door te nemen. Ze maakte een korte tussenstop bij de damestoiletten en luisterde de gesprekken af die de toeschouwers voerden over wat ze net hadden gezien. Ze leken allemaal dezelfde indruk te hebben van de getuigenis van vandaag als zij – dat de man van de ver-dachte loog en dat de beste vriendin de waarheid vertelde... Cathy's intuïtie zat er zelden naast.

Ze liep naar de trappen voor het rechtsgebouw. De stoep stond vol met cameraploegen; sommige berichtten al over de rechtszaak, hoewel die maar net was afgelopen. Ze ging langs de reportagewagens en haastte zich naar de parkeergarage. Haar auto stond op het bovenste parkeerdek te bakken in de zon.

Ze gleed achter het stuur en drukte op het knopje om het dak open te maken. Terwijl het over haar hoofd weg begon te schuiven, zag ze opeens een envelop onder een van haar rui-tenwissers. Wat was dat? Ze deed het portier open en rekte zich uit om de envelop te pakken.

De flap was naar binnen gevouwen, en op de voorkant stond haar naam – *Cat Cramer* – getypt. Geen afzender.

Ze draaide het sleuteltje om in het contact en aarzelde even voor ze met draaiende motor de getypte brief uit de envelop trok.

Beste Cat,

Wat heb ik het betreurd dat Leonard Millers kogel enkel jouw verloofde trof. Wat jammer dat jij die dag niet bij hem was. Jij verdiende wat hij kreeg. Maar kijk nou toch eens, hoe jij je tragedie in dollartekens hebt weten om te zetten.

Schuld of onschuld is niet iets waar een onnozele blogger met een aanhang vol dramaliefhebbers over kan oordelen. Misschien wordt het tijd dat jij aan den lijve ondervindt hoe speculaties levens kunnen ruïneren. Recht heeft niets met de waarheid te maken. Ervaar zelf maar eens hoe het voelt.

Geniet van de tocht, als je 'm overleeft.

Je nieuwe vriend

Cathy liet de brief zakken. Was dit een bedreiging, of gewoon een boze lezer die haar probeerde te treiteren? Alleen al het noemen van de naam Leonard Miller, de man die haar verloofde had vermoord en daarvoor niet was gestraft, deed de woede weer opborrelen die haar de eerste maanden na zijn dood had getergd.

Ze veegde een haarlok uit haar ogen en keek om zich heen. Er liepen wat mensen naar hun auto, een paar auto's wurmden zich uit hun parkeerplek. Niemand keek haar kant op. Iedereen had op enig moment van de dag die brief achter kunnen laten. Haar zilveren sportwagen was nauwelijks over het hoofd te zien, en al haar lezers wisten dat ze de rechtszaak vandaag bij zou wonen.

Heel even schoot door haar heen dat ze de politie moest waarschuwen. Maar eerst moest ze naar huis en aan haar blog werken, voordat een collega van de reguliere pers haar voor was. Voor ze wegreed, stuurde ze nog snel een sms naar haar naasten – haar broer en zussen en Michael Hogan, een van haar beste vrienden en de broer van haar vermoorde verloofde.

Vond net een briefje onder de ruitenwisser van een of andere ontevreden lezer. Soort dreigement. Saai wordt het in elk geval nooit.

Ze liet de telefoon in de stoel naast haar vallen en schoof het briefje en de envelop onder haar handtas, zodat ze niet weg konden waaien. Vervolgens reed ze de garage uit en voegde in het verkeer in, haar lange zwarte haren wapperend in de wind.

Als degene die dat briefje had achtergelaten nu keek, dan hoopte ze maar dat ze er zorgeloos en onverstoorbaar uitzag, ook al was dat niet het geval. Diep vanbinnen kookte ze, haar rechtvaardigheidsgevoel scherp als een mes. Het herinnerde haar aan de slachtoffers in de zaken die ze versloeg. Ze wist hoe het was als een moordenaar ongestraft bleef en een lange neus maakte naar degenen voor wie het nooit meer hetzelfde zou zijn.

Ze schreef voor die mensen, in een poging ervoor te zorgen dat de daders toch moesten boeten. Ze was niet in staat geweest de maatschappij als aanklager te helpen – dat werk leek meer te gaan over het treffen van schikkingen dan over het achter de tralies krijgen van criminelen. Rechtszaken hadden niets met rechtvaardigheid te maken. Ze gingen over het vinden van mazen in het systeem. Een slim plannetje van een van beide partijen kon resulteren in de beïnvloeding van de jury, als een zaak de rechtbank überhaupt ooit haalde. Zij was beter in het uitvoeren van haar eigen onderzoek en het attenderen van lezers op bewijzen die rechters achterhielden.

Ze had haar baan bij het openbaar ministerie opgezegd en was gaan schrijven over zaken die haar aandacht trokken... ze onderzocht moordenaars die verhaaltjes verzonnen en jury's manipuleerden. Zij werd niet langer beperkt door achtergehouden bewijs of zwijgplicht.

In de twee jaar dat ze dit werk nu deed, was ze een paar keer met de dood bedreigd. Geen van die bedreigingen had geresulteerd in een aanslag op haar leven. Dit was vast gewoon weer

een poging haar angst aan te jagen. Tussen de twee miljoen mensen die haar blog volgden, zaten ongetwijfeld altijd wel een paar die niet helemaal spoorden.

Ze liet haar dag heus niet bederven door een of ander cryptisch briefje. Zij had een blog om aan te werken. Over dat briefje maakte ze zich later wel zorgen.